

Arrest

nr. 233 596 van 4 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Naweed AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 januari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 september 2019 dient de verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Het EUODAC-onderzoek van 12 september 2019 wijst uit dat de verzoekende partij op 17 december 2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Duitsland en op 29 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Slowakije.

1.3. Op 23 oktober 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Slowaakse autoriteiten.

1.4. Op 4 november 2019 stemmen de Slowaakse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 28 januari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te

heten(1):

naam : K. (...)

voornaam : T. (...)

geboortedatum : (...)1990

geboorteplaats : Mahshahr

nationaliteit : Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Slowakije (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer K., T. verder de betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, bood zich op 12.09.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 17.09.2019 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

Dactyloscopisch onderzoek dd. 12.09.2019 leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 14.10.2019 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Iran ongeveer 1 jaar geleden verliet. Hij reisde met behulp van een paspoort en een visum voor de Schengenstaten van Slowakije per vliegtuig via Turkije naar Duitsland. De betrokkene verklaarde dat hij daar een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit het voorwerp was van een negatieve beslissing. De betrokkene verklaarde dat hij in het kader van Verordening 604/2013 gedwongen moest terugkeren naar Slowakije omwille van het eerder vermelde visum. De betrokkene verklaarde dat hij ongeveer 8 maanden verbleef in Duitsland. Na zijn gedwongen terugkeer naar Slowakije diende de betrokkene hier een verzoek om internationale bescherming in, maar hij wachtte de beslissing niet af omwille van de slechte levensomstandigheden. Hij reisde per auto via Duitsland naar België waar hij binnenkwam op 12.09.2019. Op diezelfde dag meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat dit het enige land is waar hij een kans heeft om er te blijven.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Slowakije omdat hij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie daar. De levensomstandigheden waren er erg slecht, zo was de voeding ondermaats en nam het personeel in het centrum de producten die bedoeld waren voor de inwoners van het centrum mee naar huis. Daarom heeft de betrokkene de beslissing over zijn verzoek niet afgewacht en wilt hij niet terugkeren naar Slowakije.

Op 23.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Slovaakse instanties, die op 04.11.2019 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Slovaakse instanties gaven aan dat de betrokkene overgedragen moet worden via Kosice International Airport.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de

Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt

op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid

moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Slovaakse instanties stemden middels het akkoord dd. 04.11.2019 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen".

Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het door de betrokkene in Slowakije ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing en de Slovaakse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen hervatten. Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming verder onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming.

Slowakije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Slovaakse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Slowakije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Slowakije onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Slovaakse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Slowakije niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

De berichtgeving over Slowakije in het meest recente rapport van Amnesty International ("International report 2017/18 : the State of the World's Human Rights", 22.02.2018,

<https://www.amnesty.org/en/latest/research/2018/02/annual-report-201718/>, toegevoegd aan administratief dossier) leidt niet tot de conclusie dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van verordening 604/2013 aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat dit het enige land is waar hij een kans heeft om er te blijven. Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Slowakije omdat hij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie daar. De levensomstandigheden waren er erg slecht, zo was de voeding ondermaats en nam het personeel in het centrum de producten die bedoeld waren voor de inwoners van het centrum mee naar huis. Daarom heeft de betrokkene de beslissing over zijn verzoek niet afgewacht en wilt hij niet terugkeren naar Slowakije.

Wat deze verklaringen betreft willen we opmerken dat de betrokkene tot op heden geen documenten of objectieve elementen heeft aangebracht ter ondersteuning hiervan. Daarnaast gaf de betrokkene tijdens zijn gehoor dd. 14.10.2019 aan gezond te zijn. Verder maakte hij geen melding van enige mentale of psychologische problemen als een gevolg van zijn vermeende zelfmoordpoging in Slowakije. Op basis van deze verklaringen kan er dus ook niet besloten worden dat een overdracht van de betrokkene naar Slowakije een reëel risico zou impliceren op een schending zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast willen we opmerken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld in Slowakije, hij een klacht kon neerleggen bij de bevoegde instanties en desbetreffend tot het EHRM, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en uit de overige elementen van het dossier blijkt niet dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verder voerde hij geen elementen aan die in geval van een overdracht aan Slowakije volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangehaald dat de betrokkene bij een overdracht naar Slowakije in slechtere sociaaleconomische omstandigheden zou terechtkomen willen we opmerken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden

minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Indien zou worden aangehaald dat de betrokkene bij een overdracht naar Slowakije het slachtoffer zou kunnen zijn van racisme en, of xenofobie willen we opmerken dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Slowakije, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit

ondertekend te Schengen op 19 juni 1990. De lijst van deze staten is toegankelijk via de website leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Een andere bron betreffende verzoeken voor internationale bescherming in Slowakije is de meest recente update over Slowakije door de UNHCR (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session , December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5c52c5e97.html>, een kopie wordt toegevoegd aan het dossier). We merken op dat er opmerkingen zijn betreffende de opvang van verzoekers voor internationale bescherming. Het rapport meldt echter ook dat er reeds vele positieve evoluties zijn. Een lezing van dit rapport leidt niet tot de conclusie dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van verordening 604/2013 aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten omtrent de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Slowakije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens het verhoor dd. 14.10.2019 stelde de betrokkene dat hij een goede gezondheid kent.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slowakije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Slowakije van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slowakije niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Slovaakse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slowakije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk

zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Slovaakse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) op zich en in samenhang met artikel 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 18 van het Handvest, van de artikelen 3, 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

"De verwerende partij is kort door de bocht gegaan en houdt onvoldoende rekening met de buitengewone omstandigheden van verzoeker die een verder verblijf in België rechtvaardigen.

Verzoeker kan zich dan ook niet verzoenen met de motieven in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en de verklaringen die hij heeft afgelegd over de situatie in Slowakije.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6september2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS21 juni 2004, nr. 132,710). Het begrip "afdoende"

impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. III.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de «renen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. In casu houdt de verwerende partij onvoldoende rekening met de levenssituatie van verzoeker zoals werd bijgebracht in de stukken van het administratief dossier bij de CGVS.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidsstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid; dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W 1982 — 1983, 963.), Artikel 18 van het Handvest bepaalt het volgende:

(...)

De bestreden beslissing is voor verzoeker onaanvaardbaar. Te meer omdat deze niet afdoende is gemotiveerd. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de motieven pertinent en draagkrachtig dienen te zijn (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855), en dat zij in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De geboden motivering dient steeds in concreto beoordeeld te worden, in het licht van alle gegevens van het administratief dossier.¹

De bestreden beslissing is evenmin afdoende gemotiveerd inzake de terugkeer van verzoeker naar Slowakije en de gevolgen die hij aldaar zal ondervinden, wat een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en de schending van het non-refoulement beginsel.

Verzoeker heeft reeds tijdens de procedure bij de DVZ verklaard dat hij zich verzet tegen een overdracht naar Slowakije omdat hij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie daar. De verklaringen van verzoeker zijn zeer concreet van aard:

"ik deed een zelfmoordpoging in SK omdat ik zo onder druk stond door de situatie daar. De levensomstandigheden waren er heel erg slecht, in mijn slaappleats zaten veel muizen en het eten was vervallen. We kregen nooit fruit of groenten, wij hadden enkel een minimum om te overleven. Het personeel daar nam voor zichzelf wat eigenlijk bedoeld was voor de vluchtelingen, ze namen dit mee naar huis. We waren echt het laagste van het laagste. Om die reden heb ik daar mijn beslissing niet afgewacht en om die reden wil ik ook absoluut niet terugkeren naar SK " (administratief dossier, verklaring DVZ, vraag nr. 33)

De verwerende partij is duidelijk onzorgvuldig door geen rekening te houden met verzoekers verklaringen en zijn persoonlijke omstandigheden. Uit het feit dat hij verklaarde dat hij geen bezwaar

heeft tegen een overname aan Duitsland, impliceert dat verzoeker te goeder trouw is en wel degelijk een kwetsbaar profiel heeft.

Het is verder opvallend dat de verwerende partij blijkbaar geen verzoek tot overname heeft ingediend aan de Duitse asielinstanties.

Hoewel verzoeker zeer gedetailleerde informatie heeft verstrekt over zijn verblijf in Slowakije, stelt verzoeker vast dat de verwerende partij bij het verzoek tot overname aan Slowakije geen melding heeft gemaakt van verzoekers verklaringen:

"The applicant arrived in Belgium on 12/09/2019 and he registered at the Alien Office on 12/09/2019 and applied for international protection in Belgium on 17/09/2019\ The applicant declares that he has been transferred from Germany to Slovakia under the Council Regulation 604/2013. Upon his arrival in Slovakia he did an application for international protection. He also states he left Slovakia when the procedure of his application was still going.

Consequently we consider Slovakia responsible for the applicant under article 18.1, b of the Council Regulation 604/2013. Considering we received the Eurodac result on 12/09/2019 and this request is made on 22/10/2019, the request is made fully within the time limit stipulated in art 232 of the Council Regulation 604/2013 and therefore time limits regarding the procedure of determining the member state responsible are met. Enclosed in this request you will find the hit Eurodac of the applicant as well as a picture.

Yours sincerely, Dublin Unit Belgium. " (Administratief dossier, verzoek tot overname d.d. 22.10.2019)

Dat verzoeker kwetsbaar is en medische ondersteuning nodig heeft, staat vast, aangezien hij reeds verklaarde zelfmoordpoging te hebben ondernomen in Slowakije. De verwerende partij stelt dat verzoeker tijdens het verhoor d.d. 14.10.2019 stelde dat hij een goede gezondheid kent en dat verzoeker tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slowakije zouden verhinderen of dat de redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Bij e-mail van 24.02.2020 heeft een sociaal assistente van het opvangcentrum van het Rode Kruis van Tournai aan verzoekers raadsman het volgende meegedeeld:

« Bonjour Maître,

Je viens vers vous pour vous informer que Monsieur K.. se trouve en centre fermé depuis 21/02/2020. Vous pouvez faire un recours contre cette décision pour l'aider. Monsieur est psychologiquement vulnérable. » (stuk 2)

Deze sociaal assistent stelt dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is.

Bij het gesprek met zijn raadsman heeft verzoeker hem meegedeeld dat hij in Slowakije inderdaad zelfmoordpoging heeft ondernomen en dit met behulp van het mesje van een puntenslijper waarna hij werd verzorgd en vervolgens gedetineerd in een speciale afdeling voor geesteszieken.

Verzoeker voegt foto's van zijn littekens (stuk 3)

Ten onrechte legt de verwerende partij verzoekers verklaringen opzij daar waar hij precieze informatie verschaftte betreffende zijn verblijf in Slowakije en de opvangomstandigheden.

Het is voor verzoeker dan ook een raadsel waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker die hem toch zeer kwetsbaar maken. Verzoeker bezit sowieso een kwetsbaar profiel. Het gaat immers om een Iraanse man die verklaarde bekeerd te zijn tot protestantisme. (Administratief dossier, verklaring DVZ d.d. 14.10.2019, vraag nr. 9)

Bovendien dient de bekommernissen van verzoeker te worden gelezen in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België van 21 januari 2011. Met de EHRM-uitspraak in MSS. tegen België en Griekenland (no. 30696/09) en de Hof van Justitie-uitspraak NS. tegen VK (C- 411/10 en C- 493/10) van 21 december 2011 Dublin2011 gaf het EHRM belangrijke richting aan uitvoering van het Europese asielrecht. In het licht van het recentere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties.

In het licht van het rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel t. Zwitserland, heeft verzoeker bovendien recht op individuele garanties. Minstens had de verwerende partij in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel de situatie van verzoeker moeten onderzoeken, aangezien hij precieze verklaringen aflegde over zijn verblijf in Slowakije en melding maakte van een zelfmoordpoging.

Ten onrechte stelt de verwerende partij dat de medische voorzieningen in Slowakije van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker in Slowakije niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

Uit een rapport van UNHCR van 20182 UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session' blijkt dat Slowakije met betrekking tot een aantal fundamentele rechten (aangaande integratie, gezinshereniging) ten aanzien van vluchtelingen/subsidiar schermen tekortschiet. Uit dit rapport blijkt ook dat NGO's

moeten bijspringen om de elementaire noden (opvang, eten, hygiëne en kleding) van vluchtelingen/subsidiar beschermden te voorzien:

"In 2015, the Slovak Government expressed its commitment to prepare and adopt a comprehensive "State Integration Program for beneficiaries of international protection" by the end of 2016. However, the adoption has been delayed and postponed to January 2019.

2 UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session, December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5e52e5e97.html>

A number of NGOs funded through the EU Asylum, Migration and Integration Fund developed projects to counter the delays in the establishment of the State Integration Program, in particular in areas, such as access to affordable accommodation, food, basic hygiene and clothing. Other services include legal and social counselling and assistance, access to health care, employment and education, socio-cultural orientation and organization of various awareness raising activities among the targeted local population.

"

Verder blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg in Slowakije een probleem vormt voor personen die subsidiar beschermd zijn:

"Health care is provided to refugees and subsidiary protection holders to the same extent. However, health services provided to holders of subsidiary protection are not covered directly through public health insurance, but paid for by the Government. This often poses an additional administrative burden especially on private medical specialists may become reluctant to accept such patients. In contrast persons granted asylum are enrolled in the public health insurance system as Slovak citizens. In Slovakia, refugees have the same rights on the labour market as citizens. The Government has taken measures to facilitate access to the labour market also for asylum seekers and subsidiary protection holders by waiving the labour market test and, in case of asylum-seekers, by shortening the access period from one year to nine months (assuming that they have not received the decision on asylum application within the given period). However, refugees, subsidiary protection holders and asylum-seekers in Slovakia face difficulties in having their degrees and skills recognized, hindering their access to the labour market. NGOs also report shortcomings in Slovak language training programmes for refugees and asylum-seekers. In the absence of a study curriculum from the Ministry of Education, teachers lack both proper study materials and guidance on how to teach asylum seekers and refugees. The inability to speak the local language is a significant impediment to the effective local integration of refugees and asylum-seekers, and an obstacle to obtaining employment and to the full enjoyment of their economic, social and cultural rights. Another essential element in achieving successful integration of refugees is a swift family reunification, especially in cases of unaccompanied children. However, in Slovakia, family reunification is challenging for refugees in general. In fact, for those refugees who were granted refugee status based on humanitarian grounds, the Act no. 480/2002 Coll. on Asylum does not allow for the possibility of family reunification at all. "

Gelet op de gebreken in het systeem van Slowakije adviseert UNHCR als volgt:

Recommendations UNHCR recommends that the Government of Slovakia:

(a) Adopt the State Integration Program for beneficiaries of international protection before the end of 2018, to ensure that there is a program in place to facilitate refugees' access to social, economic and cultural rights, especially taking into account the needs of the most vulnerable; (b) Adopt the integration strategy not only at national but also local level that would be directly implemented by municipalities;

(c) Provide asylum-seekers and beneficiaries of subsidiary protection with effective access to the health care system by making public health insurance accessible and ensuring that registration cards are recognized and accepted in all medical facilities;

(d) Facilitate the recognition of foreign educational and professional certificates and take measures to introduce alternative ways of assessing the qualifications of beneficiaries of international protection, in order to ensure that they fully enjoy the right to education and the right to work;

(e) Accelerate the process of local integration of asylum-seekers, refugees and beneficiaries of subsidiary protection by developing effective study materials on the Slovak language and providing appropriate guidance for teachers working with them; and

(f) Amend Act no. 480/2002 Coll. on Asylum allowing beneficiaries of international protection to benefit from family reunification provisions when the status is based on humanitarian grounds."

De aanbevelingen van UNHCR bevestigen verzoekers verklaringen en tonen wel degelijk aan dat verzoeker aldaar in strijd met artikel 3 EVRM zal worden behandeld,

De mens waardige verblijfomstandigheden in het opvangcentrum is essentieel voor een verzoeker, alsook de rechten waarover men beschikt aangezien deze rechten het individu verzekeren van een levensstandaard op een waardig en aanvaardbaar peil.

Uit een nieuwsbericht van The Brussels Times Roma Integration still far away in EU van 8 september 2019 blijkt het volgende:

"The European Commission adopted on Friday its annual report on the implementation of national Roma integration strategies. The report summarises the most important trends in education, employment, health, and housing, as well as fighting discrimination and anti-gypsyism. EU and all Member States have a joint responsibility to improve the living conditions and integration of the Roma. In 2011, the Commission introduced national strategies for Roma integration and started to issue annual reports, using information from every country. The 2019 report is the last one under the EU financial framework up to 2020.

Education is the area where Member States are doing the most work to promote Roma inclusion, EU Member States have put in place a number of measures in this field, including to limit early school-leaving of Roma children. "Now, 90% of Roma children attend primary and lower secondary school This is an encouraging step towards promoting integration of the Roma in society. Still a lot remains to be done to help Roma integrate fully in society, in particular on access to public utilities, decent housing, employment and healthcare, " said Vera Jourová, Commissioner for Justice, Consumers and Gender Equality (6 September).

According to the first results of a Eurobarometer on discrimination that will be published in the coming weeks, 61% of the respondents feel that discrimination against Roma is widespread in their country, and only 19% of the respondents think their country's efforts to integrate its Roma population are effective. While early drop-out rates of Roma pupils have been reduced, the situation in education is still worrying, especially regarding segregation in the education systems, with 13 % of Roma pupils attending schools or classes where all pupils are Roma and 33 % where most pupils are Roma,

Furthermore; figures in the report on highest achieved education level among 16+ show that 18 % have achieved upper secondary, vocational or post-secondary education, 38 % have achieved lower secondary, 29 % primary and 14 % have not completed primary.

Education is an area where most measures are targeted for Roma in contrast to the other areas where support include or rely mainly on mainstream measures. It is therefore also the area with a relatively greater number of promising approaches and policy lessons common to several countries.

EU is reluctant to earmarking financial assistance to Roma projects as it is thought that this might create more segregation or antagonize disadvantaged groups in the majority population. To get around this problem, EU adopted in 2009 the "explicit but not exclusive targeting principle", aiming at striking a balance between targeting the Roma without creating segregation.

A Commission press officer told The Brussels Times that one of the conditions to access funding from the European Social Fund is that Member States earmark 20% to measures fostering social inclusion and fighting poverty. They can allocate the funding to the integration of marginalised communities such as Roma. How much actually benefits Roma is difficult to follow-up.

For the next long-term EU budget, the Commission proposed last year to add a specific objective for the new European Social Fund Plus (ESF+), specifically dedicated to advance social inclusion of marginalized groups. The European Regional Development Fund will continue to support infrastructure in childcare, healthcare, social care, education and housing.

Before 2004, when central and eastern European countries with large Roma minorities joined the EU, there was no overriding objective to abolish or reduce the huge gaps between Roma and the majority populations. This has changed since then.

According to the report, Western Balkans countries have geared up their ambitions beyond expectations and mandate and endorsed the same Roma inclusion objectives and working methods as Member States. "Solid and sustainable improvements on Roma integration are necessary to progress towards the EU. "

Asked by The Brussels Times to comment on the Commission's report, Gabriela Hrabanova, director of the European Roma Grassroots Organisations (ERGO) Network replied that "both the Commission and the EU Member States need to take their commitment forward when developing future Roma inclusion plans to be implemented from 2020 onward. "

ERGO is a network of NGOs across Europe that promotes integration of Roma and combats anti-gypsyism, "The future measures must involve Roma in all stages of the policy cycle to ensure that they reflect realities on the ground more than they have so far, " Hrabanova said.

'Since the écart of the EU Framework for National Roma Integration Strategies in 2011, Member States have clearly not done enough; some have not developed any of the promised targeted measures. There is a growing employment gap between Roma And non-Roma that is mainly a consequence of segregation, low-quality education and racism in recruitment, "

She added that, "infringement procedures of the European Commission against the Czech Republic Hungary and Slovakia concerning segregation in education have not brought any results. Above all,

structural anti-gypsyism has not been addressed in most Member States. A lot of commitment and action from decision-makers are needed to achieve more equality for Roma in the coming years. * Reliable figures on the numbers of Roma are missing. Official census figures, if they do exist, underestimate their numbers. In 2010, the Council of Europe estimated the total number of Roma in Europe to 11.3 million, based on the average of maximum and minimum estimates. This implies that 7 — 10 % of the population in Bulgaria, Hungary, North Macedonia, Romania, Serbia, and Slovakia are Roma."

Ten overvloede, uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke omstandigheden verzoeker.

Aldus kan worden geconcludeerd dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld.

Uit het rapport 'Country Report: Immigration Detention In Slovakia: Punitive Conditions paid for by the detainees' van januari 2019⁴⁴ blijkt dat de detentie in Slowakije hard kan zijn:

'Reportedly, alternatives are rarely used in practice because non-citizens can rarely meet the eligibility criteria, i.e. accommodation and financial resources. In addition, detention is favoured in the case of Dublin returns.⁴⁴' (pag. 16)

EN

Food, which is to be paid for by detainees, must meet nutritional standards as well as the specific requirements of each detainee according to their age, health, and religious requirements. If a detainee cannot cover food expenses, the state will do so (Article 91) Detainees should undergo a medical examination, as prescribed by the physician, including necessary diagnostic and laboratory examinations, vaccinations, and other precautionary measures, and if a detainee requires medical attention that cannot be provided at the centre, the centre should organise care at a health care facility (Article 95). In practice, a nurse is present in the centres on working days and a doctor visits the centres on a regular

basis. However, according to reports, communication problems frequently arise because the medical staff do not speak English and interpreters are rarely employed by the centres during medical visits. ⁴⁷' (pagina 16)

Aangezien verzoeker reeds gedetineerd werd, is er een reëel risico dat hij onnodig en voor lange periode in detentie zal doorbrengen met alle gevolgen van dien:

"2.6 Length of detention. Like a number of other EU countries (including Greece and Italy), Slovakia increased the maximum length of immigration detention when it transposed the Returns Directive into its legislation. Under the previous 2002 Act on Stay of Aliens, the maximum period of detention was 180 days. Mirroring the Directive, the 2011 Act on Residence of Aliens provides a maximum initial length of pre-removal detention of six months, which can be extended by 12 additional months in cases where expulsion procedures are extended due to lack of cooperation or delays from the country of destination in issuing travel documents (Article 88(4)) Similarly, asylum seekers can be detained for six months. This period can be extended by 12 months if the person is detained on account of their posing a threat to national security or public order (Article 88a(2)). " (pagina 13)

Uit het voormelde rapport blijkt ook dat de procedurele garanties te wensen overlaten:

'2.7 Procedural guarantees. The power to decide on detention lies with the police, and the non-citizens concerned should be heard before a detention order is adopted.³⁵ If authorities opt for detention, the non-citizen should immediately be issued a detention order (Article 88(5)) The police must inform the detainee in a language that they can understand about the reasons for their detention, the possibility of contacting consular representation, the right to inform people about their detention, and the possibility for challenging the legality of their detention (Article 90(1)). Judicial authorities are involved only in the appeal stage of the proceedings. Since the new Administrative Procedures Code's (APC) (Zákon 6. 162/2015Z, z. Správny sudný poriadok) entry into force, appeals are regulated by the APC rather than by the Residence Act, Detainees have to lodge complaints before an administrative court within seven days of receiving their detention order or the decision to extend detention. Complaints against ongoing detention, rather than the detention decision itself, can be submitted every 30 days (APC, Articles 6(1/d) and 225). Regional Court decisions can be challenged at the Supreme Court (cassation complaint) within seven days of the decisions' delivery.³⁶ Slovakian law provides that detainees should receive free legal aid in appeal proceedings. Such aid is provided by the Legal Aid Centre, a state organisation, which has the power by law to represent detainees in judicial procedures. Detainees are informed of the possibility to receive free legal aid and can apply for it by filling in a standard form.³⁷ Li theory, the Legal

Aid Centre should visit detention facilities at least once every two weeks. However, as the HRL has observed, while visits to the Secovce centre are frequent, visits to the Medved'ov centre are rare and detainees have reportedly complained that they lack knowledge of the available procedures.'(pagina 14)
Verzoeker verwijst verder naar een recent van uw Raad van 18.11.2019 nr. 228 837 waarbij uw Raad als volgt oordeelde dat de verwerende partij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM:

"De Raad wijst er tevens op dat uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het op het ogenblik is dat verweerder een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt dat hij dient te verifiëren of een dergelijke maatregel verenigbaar is met de bepalingen van artikel 3 van het EVRM (cf RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS26 juni 2019, nr. 244.961). In voorliggende zaak kan noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit de stukken van het administratief dossier worden afgeleid dat verweerder heeft onderzocht of de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk is zonder de bepalingen van artikel 3 van het EVRM te schenden. Dit terwijl uit de stukken waarover verweerder beschikte, en meer specifiek de beslissing van de commissaris-generaal van 17 november 2017, blijkt dat verzoeker niet direct of indirect mag worden teruggeleid naar Gaza en verweerder dus over ernstige aanwijzingen beschikte dat de bepalingen van artikel 3 van het EVRM in casu een beletsel zouden kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Waar verweerder aangeeft dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker, aan wie de verplichting wordt opgelegd om binnen de dertig dagen het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis te volle toepassen te verlaten, de mogelijkheid heeft om zich naar enig ander land dan zijn land van herkomst te begeven. Verweerder — die in de bestreden beslissing daarenboven wijst op het feit dat verzoeker niet beschikt over een paspoort met een geldig visum — maakt niet aannemelijk dat hij in voorliggende zaak in redelijkheid vermocht aan te nemen dat verzoeker een keuzemogelijkheid heeft inzake het land waarnaar hij kan terugkeren. Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid en dat het zorgvuldigheidbeginsel werd geschonden."

Het Hof van Justitie heeft in een arrest van 16.02.2017 Zaak C-578/16 PPU C.K.EA geoordeeld dat artikel 4 van Het Handvest o.a. als volgt moet worden geïnterpreteerd;

" -zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel;

- de overdracht van een asielzoeker met een ernstige mentale of lichamelijke aandoening in omstandigheden waarin die overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een; aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene, een onwenselijke en vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou vormen;
- de autoriteiten van de lidstaat die moet overdragen en, in voorkomend geval, de rechterlijke instanties van die lidstaat iedere ernstige twijfel over de weerslag van de overdracht op de gezondheidstoestand van de betrokkene dienen weg te nemen door de nodige waarin de gezondheidstoestand van die persoon passend en voldoende kon worden beschermd. In de hypothese waarin die voorzorgsmaatregelen, gelet op de bijzondere ernst van de aandoening van de betrokken asielzoeker, niet zouden volstaan om te verzekeren dat zijn overdracht geen reëel risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand zal inhouden, moeten de autoriteiten van de betrokken lidstaat de uitvoering van de overdracht van de betrokkene opschorten zolang deze door zijn toestand niet in staat is een dergelijke overdracht te ondergaan;
- de verzoekende lidstaat in voorkomend geval, wanneer hij merkt dat de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker op korte termijn niet zal verbeteren of dat opschorting van de procedure gedurende lange tijd de toestand van de betrokkene achteruit zou kunnen doen gaan, ervoor kan kiezen om het verzoek zelf te behandelen door gebruik te maken van de discretionaire bepaling van artikel 17, lid 1, van de Dublin III-verordening. " (overweging 96)"

Uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake Duitsland tegen Kaveh Puid van 14 november 2013 (zaaknummer C-4/II)65, volgt weliswaar dat een lidstaat die een asielzoeker krachtens de Dublinverordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar het risico zou lopen op onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen. In dat arrest stelt het Hof van Justitie, in navolging van het N.S./SSHD-arrest, óók dat de

procedure waarbij een andere verantwoordelijke staat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker.

De staat waar de asielzoeker zich bevindt, moet erop toezien, aldus het Hof van Justitie, dat hij 'een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure waarin de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald onevenredig lang te laten duren'. Indien nodig, zoals in het geval van verzoeker, dient de staat dan het asielverzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3 lid 2 van de Dublin II-Verordening.

Verzoeker kan zich dan ook niet verenigen met de beslissingen genomen door de verwerende partij. Uit alles blijkt dat de verwerende partij duidelijk geen oog heeft gehad voor verzoekers individuele situatie.

De verwerende partij was ertoe verplicht om de asielaanvraag van verzoeker in behandeling te nemen. Minstens was de verwerende partij ertoe verplicht om een onderzoek te voeren naar de mentale toestand van verzoeker en risico's die ermee gepaard gaan bij een terugkeer naar Slowakije. Door dit niet te doen, schendt zij o.a. het motiveringsbeginsel alsook de zorgvuldigheidsplicht die op haar schouders rust.

Het enig middel is gegrond."

2.2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-Verordening, van artikel 13 van het EVRM, van artikel 18 van het Handvest en van het gelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel aangezien op het eerste zicht niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen en beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

2.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublinverordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Slowakije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit

van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.2.6. De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in

onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III-Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

2.2.7. De verzoekende partij dient aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

2.2.8. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

2.2.8.1. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij kort door de bocht is gegaan en onvoldoende rekening houdt met de buitengewone omstandigheden die een verder verblijf voor haar in België rechtvaardigen. Zij stelt dat zij zich niet kan verzoenen met de motieven waaruit blijkt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en haar verklaringen die zij heeft afgelegd over de situatie in Slowakije. Zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, dat er steeds een beoordeling *in concreto* dient plaats te vinden, in het licht van alle gegevens van het dossier. Zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd inzake haar terugkeer naar Slowakije en de gevolgen die zij aldaar zal ondervinden, zodat een schending voorligt van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbeginsel. Zij wijst erop dat zij verklaard heeft dat zij zich verzet tegen een overdracht naar Slowakije omdat zij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie aldaar. Zij meent dat de verwerende partij duidelijk onzorgvuldig is door geen rekening te houden met haar verklaringen en haar persoonlijke omstandigheden. Zij stelt dat het feit dat zij verklaarde dat zij geen bezwaar heeft tegen een overname door Duitsland impliceert dat zij ter goeder trouw is en wel degelijk een kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij vindt het opvallend dat de verwerende partij geen verzoek tot overname heeft gericht aan de Duitse instanties. Verder betoogt zij dat zij zeer gedetailleerde informatie heeft verstrekt over haar verblijf in Slowakije, doch dat dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij bij het verzoek tot overname aan Slowakije geen melding heeft gemaakt van haar verklaringen. Zij meent dat het vaststaat dat zij kwetsbaar is en medische ondersteuning nodig heeft, aangezien zij reeds verklaarde een zelfmoordpoging te hebben ondernomen in Slowakije. Zij wijst ook op een e-mail die zij bijvoegt van een sociaal assistente van het opvangcentrum van het Rode Kruis, waarin wordt meegedeeld dat de verzoekende partij psychologisch kwetsbaar is. De verzoekende partij verklaart dat zij in Slowakije een zelfmoordpoging heeft ondernomen en dit met behulp van een mesje van een puntenslijper waarna zij werd verzorgd en vervolgens gedetineerd in een speciale afdeling voor geesteszieken. De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift foto's van littekens aan de polsen. Zij meent dat de verwerende partij haar verklaringen ten onrechte opzij schuift daar waar zij precieze informatie verschaftte omtrent haar verblijf in Slowakije en de opvangomstandigheden. Zij stelt dat het voor haar een raadsel is waarom de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden die haar toch zeer kwetsbaar maken, dat zij sowieso over een kwetsbaar profiel beschikt, dat zij immers een Iraanse man is die verklaart bekeerd te zijn tot het protestantisme. Zij meent dat haar bekommernissen dienen gelezen te worden in het licht van het arrest MSS tegen Griekenland en België en in het licht van de recentere rechtspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel tegen Zwitserland, waardoor zij recht heeft op individuele garanties. Zij meent dat de verwerende partij minstens in het kader van het

zorgvuldigheidsbeginsel haar situatie had moeten onderzoeken, aangezien zij precieze verklaringen aflegde over haar verblijf in Slowakije en melding maakte van een zelfmoordpoging. Daarnaast argumenteert de verzoekende partij ook nog dat de verwerende partij ten onrechte stelt dat de medische voorzieningen van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en zij niet aannemelijk maakt dat zij in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Slowakije niet over de nodige zorgen zal kunnen beschikken. De verzoekende partij wijst op een rapport van het UNHCR van 2018 *“UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session”*, waaruit volgens de verzoekende partij blijkt dat Slowakije met betrekking tot een aantal fundamentele rechten ten aanzien van vluchtelingen/subsidiar beschermden tekort schiet, dat uit dit rapport ook blijkt dat NGO's moeten bijspringen om elementaire noden van vluchtelingen en subsidiar beschermden te voorzien en dat blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg in Slowakije een probleem vormt voor personen die subsidiar beschermd worden, dat asielzoekers problemen hebben om hun diploma's en ervaringen erkend te zien en dat er tekortkomingen zijn in het Slovaaks taaltrainingsprogramma voor vluchtelingen en asielzoekers. De verzoekende partij verwijst ook naar de aanbevelingen van het UNHCR. De verzoekende partij meent dat de aanbevelingen haar verklaringen bevestigen en wel degelijk aantonen dat zij in strijd met artikel 3 van het EVRM zal worden behandeld. De verzoekende partij herhaalt in haar verzoekschrift dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar persoonlijke omstandigheden. Voorts stelt de verzoekende partij ook, onder verwijzing naar en citering uit het rapport *“Country Report: Immigration Detention in Slovakia: Punitive Conditions paid for by the detainees”* van januari 2019, dat detentie in Slowakije hard kan zijn, dat gezien zij reeds gedetineerd is geweest, zij een reëel risico loopt dat zij onnodig en voor lange periode in detentie zal doorbrengen met alle gevolgen van dien, dat ook de procedurele garanties te wensen overlaten. Tot slot wijst de verzoekende partij op een arrest van het Hof van Justitie van 16 februari 2017 in de zaak C-578/16 en stelt zij dat uit alles blijkt dat de verwerende partij geen oog heeft gehad voor haar individuele situatie. De verzoekende partij besluit dat de verwerende partij verplicht was haar asielaanvraag in behandeling te nemen, minstens ertoe verplicht was om een onderzoek te voeren naar haar mentale toestand en de risico's die ermee gepaard gaan bij een terugkeer naar Slowakije, dat door dit niet te doen, de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht geschonden worden.

2.2.8.2. Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat het opvallend is dat de verwerende partij geen verzoek tot overname heeft gericht aan de Duitse instanties, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partij niet aantoonde op grond van welke bepaling de verwerende partij hiertoe gehouden was. De Raad stelt vast dat de Slowaakse autoriteiten zich, na vraag tot terugname, verantwoordelijk hebben verklaard voor het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij. De Raad ziet dan ook op het eerste zicht niet in waarom de verwerende partij eveneens een verzoek tot terugname diende te richten tot de Duitse autoriteiten. Bovendien komt het de Raad ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij oordeelde dat Slowakije verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij, en om die reden een vraag tot terugname aan Slowakije richtte, nu de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij door Duitsland overgedragen werd naar Slowakije alwaar zij het resultaat van het door haar ingediende verzoek niet heeft afgewacht.

2.2.8.3. Betreffende de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en haar individuele omstandigheden motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“De heer K., T. verder de betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, bood zich op 12.09.2019 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 17.09.2019 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor.

(...)

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 14.10.2019 en verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Iran ongeveer 1 jaar geleden verliet. Hij reisde met behulp van een paspoort en een visum voor de Schengenstaten van Slowakije per vliegtuig via Turkije naar Duitsland. De betrokkene verklaarde dat hij daar een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit het voorwerp was van een negatieve beslissing. De betrokkene verklaarde dat hij in het kader van Verordening 604/2013 gedwongen moest terugkeren naar Slowakije omwille van het eerder vermelde visum. De betrokkene verklaarde dat hij ongeveer 8 maanden verbleef in Duitsland. Na zijn gedwongen terugkeer naar Slowakije diende de betrokkene hier een verzoek om internationale bescherming in, maar hij wachtte de beslissing niet af omwille van de slechte levensomstandigheden. Hij reisde per auto

via Duitsland naar België waar hij binnenkwam op 12.09.2019. Op diezelfde dag meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat dit het enige land is waar hij een kans heeft om er te blijven.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Slowakije omdat hij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie daar. De levensomstandigheden waren er erg slecht, zo was de voeding ondermaats en nam het personeel in het centrum de producten die bedoeld waren voor de inwoners van het centrum mee naar huis. Daarom heeft de betrokkene de beslissing over zijn verzoek niet afgewacht en wilt hij niet terugkeren naar Slowakije.

Op 23.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Slovaakse instanties, die op 04.11.2019 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Slovaakse instanties gaven aan dat de betrokkene overgedragen moet worden via Kosice International Airport.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielsysteem, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(...)

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...)

De berichtgeving over Slowakije in het meest recente rapport van Amnesty International ("International report 2017/18 : the State of the World's Human Rights", 22.02.2018, <https://www.amnesty.org/en/latest/research/2018/02/annual-report-201718/>, toegevoegd aan administratief dossier) leidt niet tot de conclusie dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van verordening 604/2013 aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat dit het enige land is waar hij een kans heeft om er te blijven. Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Slowakije omdat hij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie daar. De levensomstandigheden waren er erg slecht, zo was de voeding ondermaats en nam het personeel in het centrum de producten die bedoeld waren voor de inwoners van het centrum mee naar huis. Daarom heeft de betrokkene de beslissing over zijn verzoek niet afgewacht en wilt hij niet terugkeren naar Slowakije.

Wat deze verklaringen betreft willen we opmerken dat de betrokkene tot op heden geen documenten of objectieve elementen heeft aangebracht ter ondersteuning hiervan. Daarnaast gaf de betrokkene tijdens zijn gehoor dd. 14.10.2019 aan gezond te zijn. Verder maakte hij geen melding van enige mentale of psychologische problemen als een gevolg van zijn vermeende zelfmoordpoging in Slowakije. Op basis van deze verklaringen kan er dus ook niet besloten worden dat een overdracht van de betrokkene naar Slowakije een reëel risico zou impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Daarnaast willen we opmerken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld in Slowakije, hij een klacht kon neerleggen bij de bevoegde instanties en desbetreffend tot het EHRM, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Uit de

verklaringen van de betrokkene en uit de overige elementen van het dossier blijkt niet dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Verder voerde hij geen elementen aan die in geval van een overdracht aan Slowakije volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Indien zou worden aangehaald dat de betrokkene bij een overdracht naar Slowakije in slechtere sociaaleconomische omstandigheden zou terechtkomen willen we opmerken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

(...)

Een andere bron betreffende verzoeken voor internationale bescherming in Slowakije is de meest recente update over Slowakije door de UNHCR (UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session , December 2018, available at: <https://www.refworld.org/docid/5c52c5e97.html>, een kopie wordt toegevoegd aan het dossier). We merken op dat er opmerkingen zijn betreffende de opvang van verzoekers voor internationale bescherming. Het rapport meldt echter ook dat er reeds vele positieve evoluties zijn. Een lezing van dit rapport leidt niet tot de conclusie dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van verordening 604/2013 aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten omtrent de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Slowakije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

Tijdens het verhoor dd. 14.10.2019 stelde de betrokkene dat hij een goede gezondheid kent.

De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slowakije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat de medische voorzieningen in Slowakije van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slowakije niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

De Slovaakse autoriteiten zullen tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Slowakije een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

(...).”

Uit deze motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk is uitgaan van de concrete individuele situatie van de verzoekende partij en dat een beoordeling *in concreto* heeft plaatsgevonden in het licht van de gegevens van het dossier. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door haar aangevoerde omstandigheden, waarvan zij meent dat deze een verder verblijf in België rechtvaardigen en dat de verwerende partij

geen rekening heeft gehouden met haar persoonlijke situatie en haar verklaringen over haar situatie in Slowakije.

2.2.8.4. Waar de verzoekende partij laat uitschijnen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met of niet heeft gemotiveerd over haar verzet tegen een overdracht naar Slowakije omdat zij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie aldaar, kan zij niet gevolgd worden. Immers wijst de verwerende partij vooreerst uitdrukkelijk op deze verklaringen van de verzoekende partij en dit als volgt: *“De betrokkene verklaarde dat hij Iran ongeveer 1 jaar geleden verliet. Hij reisde met behulp van een paspoort en een visum voor de Schengenstaten van Slowakije per vliegtuig via Turkije naar Duitsland. De betrokkene verklaarde dat hij daar een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit het voorwerp was van een negatieve beslissing. De betrokkene verklaarde dat hij in het kader van Verordening 604/2013 gedwongen moest terugkeren naar Slowakije omwille van het eerder vermelde visum. De betrokkene verklaarde dat hij ongeveer 8 maanden verbleef in Duitsland. Na zijn gedwongen terugkeer naar Slowakije diende de betrokkene hier een verzoek om internationale bescherming in, maar hij wachtte de beslissing niet af omwille van de slechte levensomstandigheden. Hij reisde per auto via Duitsland naar België waar hij binnenkwam op 12.09.2019. Op diezelfde dag meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten. De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat dit het enige land is waar hij een kans heeft om er te blijven. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Slowakije omdat hij daar een zelfmoordpoging heeft ondernomen omwille van de situatie daar. De levensomstandigheden waren er erg slecht, zo was de voeding ondermaats en nam het personeel in het centrum de producten die bedoeld waren voor de inwoners van het centrum mee naar huis. Daarom heeft de betrokkene de beslissing over zijn verzoek niet afgewacht en wilt hij niet terugkeren naar Slowakije.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt voorts dat de verwerende partij deze omstandigheden heeft beoordeeld in het licht van de verenigbaarheid van een overdracht naar Slowakije en de gevolgen hiervan met artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel. De verwerende partij heeft immers gemotiveerd dat de Slowaakse autoriteiten instemden met het verzoek en dat de verzoekende partij overgedragen moet worden via de luchthaven van Kosice, dat er moet worden aangenomen dat Slowakije het beginsel van non-refoulement en de verplichtingen uit het verdrag van Genève en het EVRM nakomt, dat onderzocht moet worden of een overdracht zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat de verzoekende partij concrete feiten en omstandigheden aannemelijk moet maken, dat de verklaringen van de verzoekende partij dat zij in Slowakije een zelfmoordpoging ondernam omwille van de situatie aldaar, waarbij gewezen wordt op de slechte levensomstandigheden zoals ondermaatse en onvoldoende voeding, niet ondersteund worden door documenten of objectieve elementen, dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor op 14 oktober 2019 aangaf gezond te zijn en zij geen melding maakte van psychologische of mentale problemen als gevolg van haar vermeende zelfmoordpoging in Slowakije, dat op grond van deze verklaringen dan ook niet besloten kan worden tot een schending van artikel 3 van het EVRM bij overdracht, dat uit de verklaringen van de verzoekende partij en de overige elementen van het dossier niet blijkt dat zij in de onmogelijkheid was om verhaal te halen bij de bevoegde instanties indien zij van oordeel was dat zij onheus werd behandeld in Slowakije, dat *“het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM”* en dat de vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruitgaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. De Raad stelt vast dat betreffende het motief dat de verklaringen van de verzoekende partij betreffende de situatie en leefomstandigheden in Slowakije niet ondersteund worden door objectieve elementen, in de bestreden beslissing nog gelezen kan worden dat de berichtgeving over Slowakije in het meest recente rapport van Amnesty International van 22 februari 2018, niet leidt tot de conclusie dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM en dat de update van het UNCHR van december 2018 opmerkingen maakt betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming, doch eveneens vermeldt dat er ook reeds veel positieve evoluties zijn, dat lezing van dit rapport niet leidt tot de conclusie dat er sprake is dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden inhouden van artikel 3 van het EVRM. Specifiek betreffende de huidige gezondheidstoestand van de verzoekende partij wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij een goede gezondheid kent, dat zij tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat er redenen zijn betreffende haar gezondheid die zich tegen een

overdracht naar Slowakije zouden verzetten, dat er geen elementen worden aangevoerd die leiden tot het besluit dat er sprake is van *“een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”* De verwerende partij wijst er nog op dat ze van oordeel is dat *“de medische voorzieningen in Slowakije van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Slowakije niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.”*

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij de verklaringen die de verzoekende partij aflegde over haar verblijf in Slowakije en betreffende de melding van de zelfmoordpoging heeft onderzocht en heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat zij op grond van haar individuele omstandigheden – zijnde een beweerd zelfmoordpoging in Slowakije omwille van de verklaarde situatie waarin zij zich bevond – bij een nieuwe overdracht aan Slowakije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Daar waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar verklaringen ten onrechte opzij schuift daar waar zij precieze informatie verschaftte omtrent haar verblijf in Slowakije en de opvangomstandigheden, wijst de Raad erop dat het niet foutief, noch kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te verwachten dat de verklaringen van de verzoekende partij ondersteund worden door documenten die betrekking hebben op haar persoonlijke situatie en/of door objectieve elementen, zoals rapporten. Door het louter herhalen van haar verklaringen toont de verzoekende partij niet aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het EVRM zijn. Bovendien stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij na haar verklaarde zelfmoordpoging verzorgd werd in Slowakije. Zij heeft ook aan dat zij gedetineerd werd in een speciale afdeling voor geesteszieken, waaruit op zijn minst kan blijken dat de Slowaakse autoriteiten haar toenmalige kwetsbaarheid, gelet op de zelfmoordpoging, niet genegeerd hebben.

Voorts blijkt uit de motieven ook dat de verzoekende partij niet aantoont dat een overdracht omwille van haar huidige gezondheidstoestand strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij slaagt er niet in, zoals verder zal blijken, deze motieven te ontkrachten of te weerleggen. Gezien de verzoekende partij verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben, kwam het de verwerende partij niet toe haar mentale toestand te onderzoeken. Ook uit het administratief dossier blijken geen elementen die zouden nopen tot het voeren van een onderzoek naar de actuele mentale gezondheid van de verzoekende partij. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij werd onderzocht door de centrumarts en blijkt niet dat voormelde arts enig gezondheidsprobleem bij de verzoekende partij heeft vastgesteld.

De verzoekende partij maakt ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk dat zij een kwetsbaar profiel heeft. Uit het loutere feit dat zij geen bezwaar heeft tegen een overname naar Duitsland kan dit niet afgeleid worden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij bij het verzoek tot overname aan Slowakije geen melding heeft gemaakt van haar verklaringen toont zij geenszins aan op welke grond de verwerende partij gehouden was melding te maken van de verklaringen van de verzoekende partij die betrekking hebben op het ondernemen van een zelfmoordpoging ten gevolge van de leefomstandigheden in Slowakije.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake is van gezondheidsproblemen en de verzoekende partij dit ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat het vaststaat dat zij kwetsbaar is en medische ondersteuning nodig heeft, doch de Raad stelt vast dat dit nergens uit blijkt. Uit het feit dat zij verklaarde een zelfmoordpoging te hebben ondernomen in Slowakije, kan niet afgeleid worden dat zij heden kwetsbaar is en medische ondersteuning nodig heeft. Zoals ook aangegeven in de bestreden beslissing worden de verklaringen van de verzoekende partij niet ondersteund door documenten. Nergens uit blijkt dat de verzoekende partij effectief een zelfmoordpoging heeft ondernomen, laat staan dat aangetoond wordt dat een zelfmoordpoging ondernomen werd omwille van de leefomstandigheden van asielzoekers in Slowakije. Door het voegen van foto's bij het verzoekschrift toont de verzoekende partij dit ook niet aan. De foto's van de littekens en letsels gaan niet gepaard met vaststellingen van een arts. Uit dergelijke foto's kan niet afgeleid worden dat de littekens of letsels het gevolg zijn van een zelfmoordpoging, minstens kan

niet afgeleid worden om welke reden of in welke situatie en wanneer een eventuele zelfmoordpoging werd ondernomen. Gezien niet blijkt dat er effectief een zelfmoordpoging werd ondernomen, minstens niet dat de redenen/omstandigheden voor de ondernomen poging heden nog aanwezig zijn of bij overdracht terug aanwezig zullen zijn, toont de verzoekende partij niet aan dat omwille van de verklaarde zelfmoordpoging in het verleden dient geoordeeld te worden dat zij kwetsbaar is en medische ondersteuning nodig heeft. Ook door het voegen van een e-mail van een sociaal assistente van het opvangcentrum van het Rode Kruis, waarin wordt meegedeeld dat de verzoekende partij psychologisch kwetsbaar is, toont zij geenszins aan dat zij heden psychologische gezondheidsproblemen heeft in die mate dat de overdracht naar verantwoordelijke lidstaat strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Het betreft immers een vaststelling van een sociaal assistente en dus geenszins van een arts, waarbij nog dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij, blijkens het administratief dossier, werd onderzocht door de centrum-arts en voormelde arts oordeelde op 24 februari 2020, na een medisch onderzoek en een grondige anamnese, dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM alsook dat deze persoon geschikt is om in het centrum te verblijven.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing, aan een ernstige mentale of lichamelijke aandoening lijdt waardoor de overdracht een reëel en bewezen risico zou inhouden op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van haar gezondheidstoestand.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij zich voorts beperkt tot de loutere bewering dat zij sowieso een kwetsbaar profiel beschikt, dat zij immers een Iraanse man is die verklaart bekeerd te zijn tot het protestantisme, doch niet verder toelicht waarom dit feit wijst op een kwetsbaar profiel.

Voor zover de verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM, dat individuele garanties hadden moeten worden gevraagd aan de Slowaakse autoriteiten, moet er worden op gewezen, zoals hierna zal blijken, dat niet is aangetoond dat er zich in Slowakije problemen stellen voor wat betreft de opvang en toegang tot de asielprocedure van Dublin-terugkeerders. De Tarakhel-rechtspraak kan dan ook niet zonder meer worden doorgetrokken naar de situatie waarin asielzoekers worden overgedragen aan Slowakije. Overigens blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers aan Italië, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). Dat over een overdracht naar Slowakije anders zou moeten worden gedacht wordt niet aannemelijk gemaakt. Waar de verzoekende partij herhaaldelijk stelt dat haar persoonlijke situatie had dienen te worden onderzocht, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). In de bestreden beslissing werd hieromtrent gemotiveerd *“Tijdens het verhoor dd. 14.10.2019 stelde de betrokkene dat hij een goede gezondheid kent. De betrokkene bracht tot heden geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Slowakije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren”*.

Om de stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de medische voorzieningen van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld als in België en dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in haar hoedanigheid van verzoeker in Slowakije niet over de nodige zorgen zal kunnen beschikken, te betwisten verwijst de verzoekende partij naar een rapport van het UNHCR van 2018. Echter blijkt uit de in het verzoekschrift geciteerde paragrafen van voormeld rapport geenszins dat de verzoekende partij als asielzoeker en Dublin-terugkeerder geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Slowakije. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij actueel nood heeft

aan medische ondersteuning. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift zelf verklaart dat zij in Slowakije verzorgd werd en gedetineerd werd op een speciale afdeling voor geesteszieken.

2.2.8.5. Waar de verzoekende partij tot slot nog wijst op een rapport betreffende immigratie-detentie in Slowakije van januari 2019 en stelt dat hieruit blijkt dat detentie in Slowakije hard kan zijn, en zij gezien zij reeds gedetineerd is geweest, een reëel risico loopt dat zij onnodig en voor lange periode in detentie zal doorbrengen met alle gevolgen van dien, dat ook de procedurele garanties te wensen overlaten, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot de loutere bewering dat zij gedetineerd werd. Dit blijkt geenszins uit haar verklaringen tijdens het gehoor. Hieruit blijkt enkel dat de verzoekende partij in Slowakije in een plaats heeft verbleven waar er een slaapplek en personeel was, doch geenszins dat zij verbleven heeft in detentie. In zoverre zij doelt op haar 'detentie' op een speciale afdeling voor geesteszieken, beperkt zij zich eveneens tot een loutere bewering. Zelfs indien geloof kan gehecht worden aan de zelfmoordpoging en de plaatsing op een speciale afdeling voor geesteszieken, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de plaatsing effectief een 'detentie' betrof, nog minder dat de plaatsing of de detentie van de verzoekende partij op een speciale afdeling voor geesteszieken, plaats vond in het kader van immigratie-detentie, waarover het door de verzoekende partij aangehaalde rapport handelt. Zelfs indien de verzoekende partij in het verleden gedetineerd werd, toont zij geenszins aan waarom zij bij een nieuwe overdracht naar Slowakije een reëel risico loopt om te worden gedetineerd. Uit de door de verzoekende partij in het verzoekschrift geciteerde paragraaf van het rapport blijkt dit niet. Immers blijkt, met betrekking tot de door de verzoekende partij geciteerde paragraaf, uit nalezing van het rapport dat wanneer besloten wordt tot immigratie-detentie in de door de wet voorziene mogelijkheden, er ook een mogelijkheid is tot alternatieven voor detentie doch dat in geval van Dublin-terugkeerders detentie verkozen wordt boven de alternatieven.

2.2.8.6. Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Slowakije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont niet aan dat de motieven die betrekking hebben op haar individuele situatie foutief of kennelijk onredelijk zijn of een schending uitmaken artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij verplicht was haar verzoek tot internationale bescherming in behandeling te nemen.

2.2.9. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij erop neer dat asielzoekers in Slowakije onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers en behandeling van de asielaanvragen.

De Raad gaat aldus na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Slowaakse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

2.2.9.1. De verzoekende partij wijst op een rapport van het UNHCR van 2018 "*UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session*", waaruit volgens de verzoekende partij blijkt dat Slowakije met betrekking tot een aantal fundamentele rechten ten aanzien van vluchtelingen/subsidiar beschermden tekort schiet, dat uit dit rapport ook blijkt dat NGO's moeten bijspringen om elementaire noden van vluchtelingen en subsidiar beschermden te voorzien en dat blijkt dat de toegang tot gezondheidszorg in Slowakije een probleem vormt voor personen die subsidiar beschermd worden, dat asielzoekers

problemen hebben om hun diploma's en ervaringen erkend te zien en dat er tekortkomingen zijn in het Slovaaks taaltrainingsprogramma voor vluchtelingen en asielzoekers. De verzoekende partij verwijst ook naar de aanbevelingen van het UNHCR. Voorts betoogt de verzoekende partij dat menswaardige verblijfsomstandigheden in het opvangcentrum essentieel zijn voor haar, alsook de rechten waarover men beschikt gezien deze rechten het individu verzekeren van een waardige levensstandaard, waarbij de verzoekende partij verwijst naar een nieuwsbericht van The Brussels Time *"Rome Integration still far away in EU"* van 8 september 2019. De verzoekende partij verwijst tot slot nog naar een rapport over *"Country Report: Immigration Detention in Slovakia: Punitive Conditions paid for by the detainees"* van januari 2019, waarbij zij stelt dat detentie in Slowakije hard kan zijn, dat gezien zij reeds gedetineerd is geweest, zij een reëel risico loopt dat zij onnodig en voor lange periode in detentie zal doorbrengen met alle gevolgen van dien, dat ook de procedurele garanties te wensen overlaten.

2.2.9.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, op grond van door haar geconsulteerde bronnen, een onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Slowaakse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM, doch heeft geoordeeld dat op grond van de geconsulteerde bronnen niet kan vastgesteld worden dat *"er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van verordening 604/2013 aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten omtrent de opvang en behandeling van verzoekers voor internationale bescherming in Slowakije is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen."*

Met het enkel opnieuw citeren uit de bronnen die ook door de verwerende partij geconsulteerd werden, met name uit een rapport van het UNHCR van 2018 *"UNHCR Submission on Slovakia: 32nd UPR session"*, toont de verzoekende partij geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is.

Betreffende de in het rapport van het UNHCR vermelde problemen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg, herhaalt de Raad dat uit de in het verzoekschrift geciteerde paragrafen van voormeld rapport geenszins blijkt dat de verzoekende partij als asielzoeker en Dublin-terugkeerder geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg in Slowakije. Bovendien blijkt niet dat de verzoekende partij actueel nood heeft aan medische ondersteuning. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift zelf verklaart dat zij in Slowakije verzorgd werd en gedetineerd werd op een speciale afdeling voor geesteszieken.

Betreffende de problemen inzake de erkenning van diploma's en ervaringen en inzake tekortkomingen in het Slovaaks taaltrainingsprogramma voor vluchtelingen en asielzoekers, toont de verzoekende partij niet aan, door louter de desbetreffende paragrafen van het rapport te citeren, dat de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat het loutere feit dat er opmerkingen kunnen gemaakt worden betreffende bepaalde aspecten omtrent de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slowakije onvoldoende is om te besluiten dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar de verzoekende partij onder verwijzing naar en citering uit het rapport van het UNHCR stelt dat Slowakije met betrekking tot een aantal fundamentele rechten ten aanzien van vluchtelingen/subsidiar beschermden tekort schiet, dat uit dit rapport ook blijkt dat NGO's moeten bijspringen om elementaire noden van vluchtelingen en subsidiar beschermden te voorzien, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij naar Slowakije wordt overgedragen in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit de tekst van het rapport dat de Slowaakse overheid zich heeft geëngageerd om een programma aan te nemen voor begunstigden van internationale bescherming tegen eind 2016, doch dat dit werd uitgesteld naar januari 2019. De verzoekende partij toont geenszins aan dat heden het programma niet zou zijn in werking getreden, zodat zij ook niet aantoonbaar dat de projecten van de NGO's om het uitstel op te vangen, heden nog noodzakelijk zijn.

Met het enkel stellen dat menswaardige verblijfsomstandigheden in het opvangcentrum essentieel zijn voor haar, alsook de rechten waarover men beschikt gezien deze rechten het individu verzekeren van

een waardige levensstandaard, toont de verzoekende partij geenszins aan dat foutief of kennelijk onredelijk werd vastgesteld dat het loutere feit dat er opmerkingen kunnen gemaakt worden betreffende bepaalde aspecten omtrent de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Slowakije onvoldoende is om te besluiten dat er sprake is van dermate structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar nieuwsbericht van The Brussels Time *“Roma Integration still far away in EU”* van 8 september 2019, toont zij niet aan in welke mate deze informatie van toepassing is op haar nu zij geenszins aantoont tot de Roma te behoren.

Betreffende de verwijzing naar het rapport *“Country Report: Immigration Detention in Slovakia: Punitive Conditions paid for by the detainees”* van januari 2019, verwijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 2.2.8.5. De verzoekende partij toont met haar verwijzing niet aan dat zij een reëel risico loopt om gedetineerd te worden bij overdracht. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan door het louter citeren van enkele paragrafen uit het rapport dat de problemen die er zijn inzake immigratie-detentie dermate zijn dat er sprake is van structurele tekortkomingen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Slowakije worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.2.9.3. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Slowakije zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Gezien de verzoekende partij geenszins aantoont dat de sprake is van ernstige tekortkomingen in de asielprocedure en/of opvang van asielzoekers, kan zij niet dienstig laten uitschijnen dat het de verwerende partij toekwam bijkomende garanties te vragen van de Slowaakse overheid.

2.2.10. De verzoekende partij wijst op arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie en stelt dat een lidstaat die een asielzoeker conform de Dublin Verordening niet naar een andere lidstaat kan terugsturen omdat hij daar een risico zou lopen op een onmenselijke behandeling, niet direct verplicht is om zelf deze asielaanvraag in behandeling te nemen, doch dat de procedure waarbij een andere verantwoordelijke lidstaat wordt gezocht niet ten koste mag gaan van de rechtsbescherming van de asielzoeker. De verwijzingen naar deze rechtspraak zijn *in casu* niet relevant daar de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing het gevolg is van een procedure waarbij, nadat vastgesteld werd dat de asielzoeker niet naar een bepaalde lidstaat kon worden teruggestuurd omwille van een risico op een onmenselijke behandeling, door België een andere verantwoordelijke lidstaat werd gezocht. Uit de bestreden beslissing blijkt dat Slowakije de verantwoordelijke lidstaat is voor het behandelen van het asielverzoek van de verzoekende partij. De verzoekende partij slaagt er niet in deze vaststelling te weerleggen of te ontcrachten, zodat er *in casu* geen sprake zal zijn van het zoeken naar een andere verantwoordelijk lidstaat.

2.2.11. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de risico's bij verwijdering naar Slowakije door de verwerende partij werden nagegaan, zowel wat betreft een eventuele systematische praktijk van schendingen als wat betreft een risico op schending van artikel 3 van het EVRM omwille van omstandigheden eigen aan haar geval.

Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar overdracht naar Slowakije zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 228 837 van 18 november 2019 van de Raad. Er blijkt voorts niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Slowakije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielpprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en van artikel 3.2 van de Dublin III-Verordening, kan niet worden aangenomen.

Nu de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk maakt, kan evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aantoon. Evenmin maakt zij de schending van artikel 18 van het Handvest, dat een recht op asiel garandeert, *prima facie* aannemelijk. Uit geen enkel rapport blijkt dat Slowakije een onderzoek van de asielaanvraag zou weigeren aan Dublin-terugkeerders.

2.2.12. Het enig middel is niet ernstig.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

N. VERMANDER